

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 9Co/264/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1512223817
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 07. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Huszár
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2015:1512223817.3

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, zastúpeného: Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, proti odporcovi: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné nám. 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie navrhovateľa proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava V č. k. 42C/173/2012 - 93 zo dňa 11. 5. 2015, v pomere hlasov 3 : 0, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e** .

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľa na prerušenie predmetného konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva navrhovateľa na zákonného sudcu a práva na neustranný súd.

V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že navrhovateľ podaním zo dňa 16. 1. 2015 žiadal o prerušenie konania, v ktorom uviedol súdu, že z dôvodu dosiahnutia ochrany podal sťažnosť Ústavnému súdu Slovenskej republiky, v zmysle článku 127 Ústavy Slovenskej republiky pre porušenie jeho základných práv a slobôd spôsobené rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave, pričom zároveň navrhol prerušiť konanie do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR. Tento návrh odôvodnil tým, že už v podanom návrhu na začatie konania označil skutočnosti, pre ktoré má byť vylúčený sudca poverený prejednávaním a rozhodnutím veci. Ďalej uviedol, že mu bolo doručené rozhodnutie krajského súdu (č. k. 4NcC 104/2012 - 15 zo dňa 17. 10. 2012) o tom, že zákonná sudkyňa Okresného súdu Bratislava V JUDr. Renáta Nemčeková, PhD., nie je z prejednávania veci vylúčená, avšak s týmto rozhodnutím navrhovateľ zásadne nesúhlasí a tvrdí, že sú tu dané dôvody na vylúčenie všetkých sudcov Okresného súdu Bratislava V. navrhovateľ argumentoval tým, že vzhľadom na podanú sťažnosť na Ústavný súd SR v konaní o ktorej sa rozhoduje o otázke, ktorú nie je súd v tomto konaní oprávnený riešiť a zároveň ide o konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, sú dané dôvody na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p. a ust. § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p.

Po právnej stránke súd prvého stupňa posúdil vec v zmysle § 109 ods. 1 písm. b) a § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. a dospel k záveru, že nie sú splnené podmienky na prerušenie konania v zmysle týchto ustanovení. Argumentoval tým, že podanie takejto sťažnosti nie je dôvodom na prerušenie konania. Ústavný súd SR nemožno považovať za taký súdny orgán, ktorému môže byť vec postúpená podľa § 105 ods. 2 O.s.p. tam, kde to zákonodarca považoval za účelné a vhodné, vzťah všeobecných súdov a ústavného súdu jednoznačne upravil (§ 109 ods. 1 písm.b/ O.s.p.). Súd preruší konanie podľa § 109 ods. 1 písm.b/ druhá veta O.s.p. iba vtedy, ak súd dospel k záveru, že všeobecne záväzný prdpis, ktorý sa týka veci, je v rozpore s Ústavou, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je SR viazaná (§ 125 ods. 1 písm.a/ ústavy) a nie, ak k takémuto záveru dospeje niektorý z účastníkov konania. Súd prvého stupňa dospel k záveru, že v danom prípade nie sú splnené podmienky na prerušenie konania

podanie ústavnej sťažnosti jedným z účastníkov konania nie je zákonnou prekážkou postupu konania. Prekážky postupu konania, kedy súd konanie preruší, sú explicitne vymedzené v ust. § 107 až 110 O.s.p. súd prvého stupňa sa tiež oboznámil s rozhodnutím Ústavného súdu SR II.ÚS 460/2013 - 10 zo dňa 26. 9. 2013 o predbežnom prerokovaní sťažnosti navrhovateľa, z ktorého zistil, že ústavný súd sťažnosť navrhovateľa odmietol pre nedostatok svojej právomoci. Preto podľa názoru prvostupňového súdu neboli dané dôvody na prerušenie konania.

Prvostupňový súd napadnutým uznesením zamietol aj návrh navrhovateľa na prerušenie konania až do právoplatného rozhodnutia Okresného súdu Prešov sp. zn. 7C 6/2010. V tejto časti odôvodnil prvostupňový súd svoje rozhodnutie tým, že predmetom prejudiciálnych otázok v súvislosti s konaním Okresného súdu Prešov sp. zn. 7C 6/2010 je vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú porušením komunitárneho práva nečinnosťou orgánov štátu pri výkone verejnej moci pri súčasnej nečinnosti a nezájme poškodeného na hájení svojich práv, vzájomný vzťah medzi zodpovednosťou za škodu a zodpovednosťou za bezdôvodné obohatenie a posúdenie otázky, či má byť prednostne uplatňovaným nárok na náhradu škody voči štátu alebo nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia voči tretiemu subjektu, ktorý sa v dôsledku porušenia komunitárneho práva orgánom štátu pri výkone verejnej moci bezdôvodne obohatil. Súd prvého stupňa poukazoval na to, že prekážky postupu konania, kedy súd konanie preruší, sú explicitne vymedzené v ust. § 107 až 110 O.s.p. tieto ustanovenia neobsahujú právnu normu, ktorá by umožňovala všeobecnému súdu nekonať a nerozhodovať vo veci. Prerúšením konania by tak mohlo dôjsť k zásahu do práv druhého účastníka konania (prihliadajúc na zákonné ustanovenia a skutkové zistenia) ako nedôvodný zamietol, s tým, že po právoplatnosti uznesenia bude pokračovať v konaní.

Proti uzneseniu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ, žiadajúc, aby odvolací súd napadnuté uznesenie zmenil tak, že návrhu na prerušenie konania vyhovie. Vytýkal súdu prvého stupňa, že napadnuté uznesenie je nepreskúmateľné, nakoľko v ňom vôbec nekonkretizuje svoj záver o nespnení podmienok pre prerušenie konania, a teda porušuje aj právo žalobcu na súdnu ochranu. Uviedol, že súd musí posudzovať procesné návrhy účastníkov podľa ich obsahu a nie podľa času, kedy boli na súde uplatnené (skôr či neskôr pred pojednávaním). Ďalej uviedol, že nesúhlasí s tvrdením súdu prvého stupňa, že svoj návrh na prerušenie konania nepodporil žiadnymi listinami, nakoľko návrh na zrušenie pojednávania podal elektronicky spolu s prílohou - ústavnou sťažnosťou. Mal za to, že riadne a včas požiadal o prerušenie konania, uviedol dôležité dôvody a predložil s nimi spájané listiny. Poukázal na svoje podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, podľa navrhovateľa nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne aj v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného, a to okrem iného aj z dôvodu, že rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach. V tejto súvislosti navrhovateľ upozornil na právny názor Krajského súdu v Trnave v právne a skutkovo zhodnej veci v rozhodnutí zo dňa 17.10.2012, č. k. 11NcC/46/2012-24, ako aj v ďalších 50 veciach a tiež na právne názory Krajského súdu v Nitre a Krajského súdu v Prešove. Rovnako je rozhodnutie krajského súdu v rozpore aj s judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovávanie práva na nestranný súd. Za týchto okolností a s vedomím, že navrhovateľ podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu, podľa jeho názoru nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo a aby sa naďalej vykonávali úkony a rozhodoval vylúčený sudca. Konanie malo byť prerušené až do rozhodnutia ústavného súdu o otázke nestrannosti súdu a osoby sudcu tak, ako žiadal.

V prípade zamietnutia jeho návrhu na prerušenie konania do právoplatného skončenia veci vedenej na Okresnom súde Prešov sp. zn. 7C 6/2010, navrhovateľ v odvolaní uviedol, že v spomínanom konaní vystupujú na strane odporcov Slovenská republika, zastúpení Ministerstvom spravodlivosti SR (ako odporca 1) a POHOTOVOSŤ, s.r.o. (ako odporca 2), za účasti vedľajšieho účastníka Združenie na ochranu spotrebiteľa - HOOS. Okresný súd Prešov v danom konaní uznesením zo dňa 7. 10. 2013 v súlade s § 109 ods. 1 písm.c/ O.s.p. rozhodol o prerúšení konania do rozhodnutia Súdneho dvora EU o prejudiciálnych otázkach, ktoré navrhol položiť odporca 1, t.j. Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR. Navrhovateľ trval na opodstatnenosti návrhu na prerušenie konania, pretože v danom konaní bude zodpovedaná otázka, či postup exekučného súdu v konaní o vydanie

poverenia na vykonanie exekúcie na základe právoplatného rozsudku rozhodcovského súdu je v súlade s komunitárnym právom. Predmetom konania, ktoré navrhovateľ navrhuje prerušiť, je náhrada škody za nesprávny úradný postup exekučného súdu pri vydávaní poverenia na totožnom podklade, ktorým bol právoplatný rozsudok rozhodcovského súdu. Zodpovedanie správnosti postupu exekučného súdu Súdny dvorom EÚ bude mať význam pre posúdenie postupu exekučného súdu v prejednávanej veci a s tým súvisiacim založením zodpovednosti Slovenskej republiky za škodu spôsobenú štátnym orgánom pri výkone verejnej moci. Uvedený záver potvrdili tiež napr. Okresný súd Nové Mesto nad Váhom v konaní sp. zn. 11C 355/2012, Okresný súd Bratislava II v konaní sp. zn. 19C 195/2012, Okresný súd Pezinok v konaní sp. zn. 6C 259/2012 a Okresný súd Piešťany v konaní sp. zn. 9C 244/2013, ktoré pristúpili k prerušeniu konania až do právoplatného skončenia konania o prejudiciálnych otázkach, keď si osvojili argumentáciu navrhovateľa.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa písomne nevyjadril.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.) preskúmal a prejednal vec podľa ust. § 212 ods. 1 O.s.p., bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech.

Po oboznámení sa s obsahom spisu odvolací súd zistil, že navrhovateľ sa v prejednávanej veci domáha voči odporcovi náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, ktorá mu mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Bratislava V. Navrhovateľ v konaní podaním zo dňa 16.01.2015 navrhol zrušiť nariadené pojednávanie z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu a zároveň s poukazom na § 109 ods. 1 písm. b/ a § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. navrhol prerušenie konania a to do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti. Predmetom tejto sťažnosti bolo rozhodnutie o porušení práva navrhovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 17.10.2012, sp. zn. 4NcC 104/2012. Krajský súd v Bratislave uvedeným uznesením rozhodol, že sudcovia Okresného súdu Bratislava V (s výnimkou sudkyne JUDr. Jany Tamášiovej) nie sú vylúčení z pojednávania a rozhodovania predmetnej právnej veci vedenej na Okresnom súde Bratislava V (na súde prvého stupňa) pod sp. zn. 42C/173/2012.

Podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p. súd konanie preruší, ak rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť. Rovnako postupuje, ak tu pred rozhodnutím vo veci dospel k záveru, že všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka veci, je v rozpore s ústavou, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná; v tom prípade postúpi návrh ústavnému súdu na zaujatie stanoviska.

Podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet.

Odvolací súd zhodne so súdom prvého stupňa dospel k záveru, že v danej veci neboli splnené podmienky pre prerušenie konania tak podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p. (obligatórne prerušenie konania) ako ani podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. (fakultatívne prerušenie konania). Otázku, či vo veci rozhodoval vylúčený sudca, totiž môže preskúmať len súd vyššieho stupňa v riadnom inštančnom postupe na základe riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov a nepreskúmava ju ústavný súd v konaní o sťažnosti navrhovateľa namietajúceho porušenie svojich základných práv. V prejednávanej veci teda neexistovali dôvody zakladajúce zákonnú povinnosť súdu prerušiť konanie v zmysle § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p. a počkať na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky. Taktiež neprebíhalo žiadne konanie, v ktorom by sa riešila otázka v zmysle § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. majúca význam pre rozhodnutie súdu v danej veci.

Na zdôraznenie vecnej správnosti napadnutého výroku uznesenia súdu prvého stupňa odvolací súd uvádza, že už v čase rozhodovania súdu prvého stupňa o žiadosti navrhovateľa na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o predmetnej ústavnej

sťažnosti navrhovateľa na Ústavnom súde Slovenskej republiky žiadne konanie o predmetnej ústavnej sťažnosti navrhovateľa neprebiehala. Ústavný súd Slovenskej republiky totiž okrem iných aj túto sťažnosť navrhovateľa odmietol pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie. Za tejto situácie, naviac, nebolo možné konanie v prejednávanej veci prerušiť do právoplatného skončenia konania na Ústavnom súde Slovenskej republiky, nakoľko v čase rozhodovania súdu prvého stupňa toto už bolo skončené. V nadväznosti na uvedené tak ani odvolacie námietky navrhovateľa nemohli prívodiť zmenu napadnutého rozhodnutia.

V prípade zamietnutia návrhu navrhovateľa na prerušenie konania až do právoplatného skončenia konania prebiehajúceho na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 7C/6/2010 odvolací súd rovnako nezistil pochybenie prvostupňového súdu.

Podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. môže súd konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet. Prerúšením konania bez splnenia zákonných predpokladov sa zasahuje do práv účastníkov konania, keďže počas prerušenia sa podľa § 111 ods. 1 O.s.p. nevykonávajú pojednávania a neplynú ani lehoty. Nedôvodné prerušenie konania zasahuje predovšetkým do práva účastníka na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov.

Ustanovenie § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. upravuje tzv. fakultatívne prerušenie konania, to znamená také prerušenie konania, ktoré nie je pre samotné konanie nevyhnutné. Súd sa pri uplatňovaní procesného postupu podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. musí spravovať aj požiadavkou zakotvenou v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR ukladajúcej povinnosť prijať príslušné opatrenia umožňujúce prerokovanie napadnutých vecí bez zbytočných prieťahov, a tým vykonanie spravodlivosti v primeranej lehote (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. I. ÚS 21/2000).

V zmysle tohto zákonného ustanovenia ide predovšetkým o riešenie predbežnej otázky, a to takej, ktorú si v zásade môže pre svoje rozhodnutie posúdiť buď sám, ale v záujme jednotnosti rozhodovania preruší konanie a vyčká na rozhodnutie príslušného orgánu alebo súdu, z ktorého v ďalšom konaní vychádza. Predbežnou (prejudiciálnou) otázkou je otázka, ktorej predchádzajúce vyriešenie prispieva k tomu, aby bolo možné rozhodnúť vo veci samej.

V danom prípade sa navrhovateľ domáhal prerušenia konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) z dôvodu, že na Okresnom súde Prešov prebieha pod sp. zn. 7C/6/2010 konanie o náhradu škody pre porušenie práva Európskej únie, pričom Okresný súd Prešov uznesením zo dňa 07.10.2013 v súlade s § 109 ods. 1 písm. c) O.s.p. rozhodol o prerušení konania do rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie o prejudiciálnych otázkach, ktoré navrhol prerušiť odporca 1/ - Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti, a to konkrétne, či:

1. Môže vzniknúť zodpovednosť členského štátu za porušenie komunitárneho práva pred tým, ako účastník konania využije všetky právne prostriedky prislúchajúce mu podľa právneho poriadku členského štátu v konaní o výkone rozhodnutia; vzhľadom na skutkový stav veci môže v tomto prípade vzniknúť táto zodpovednosť členského štátu pred samotným ukončením konania o výkon rozhodnutia a pred vyčerpaním možnosti žalobkyne požadovať vydanie bezdôvodného obohatenia?

2. V prípade, ak áno je dostatočne jasným a závažným porušením komunitárneho práva konanie orgánu, ktoré opisuje žalobkyňa, vzhľadom na daný skutkový stav, najmä vzhľadom na absolútnu nečinnosť žalobkyne a vzhľadom na nevyčerpanie všetkých právnych prostriedkov nápravy umožnených právom členského štátu?

3. Ak ide v tomto prípade o dostatočne závažné porušenie komunitárneho práva, je žalobkyňou uplatňovaná suma škodou, za ktorú ma zodpovedať členský štát; možno škodu v tomto poňatí stotožňovať s vymoženou pohľadávkou, ktorá je bezdôvodným obohatením?

4. Má vydanie bezdôvodného obohatenia, ako právny prostriedok nápravy, prednosť pred náhradou škody?

Dôvodil, že zodpovedanie predmetných prejudiciálnych otázok má zásadný význam pre rozhodnutie v tomto konaní, nakoľko pre vznik nároku náhrady škody má fundamentálny význam posúdenie správnosti postupu exekučného súdu, tak ako v tomto konaní.

V predmetnej veci sa navrhovateľ domáha náhrady škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu vznikla nesprávnym úradným postupom súdu prvého stupňa (Okresného súdu Bratislava V), pričom na

Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 7C/6/2010 sa vedie konanie o náhradu škody pre porušenie práva Európskej únie. Z navrhnutých prejudiciálnych otázok, ktoré vo svojom návrhu na prerušenie konania uviedol navrhovateľ vyplynulo, že v konaní na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 7C/6/2010 sa rieši vrátenie vymoženej pohľadávky z titulu bezdôvodného obohatenia odporcu 2/ (v tomto konaní navrhovateľa). Podľa názoru odvolacieho súdu, konanie na Okresnom súde Prešov nesúvisí s predmetným konaním a nie je takým konaním, v ktorom by sa riešila otázka, ktorá by mala význam pre toto súdne rozhodnutie. Odvolací súd sa stotožnil s právnym názorom súdu prvého stupňa, že v danom prípade neboli splnené zákonné predpoklady na prerušenie konania, a preto by v tomto prípade, prerušením konania mohlo byť zasiahnuté do práv účastníkov, najmä teda na ich právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Pokiaľ teda súd prvého stupňa návrh navrhovateľa na prerušenie konania zamietol, rozhodol podľa názoru odvolacieho súdu vecne správne, pretože prerušením konania v predmetnom prípade by bola porušená hospodárnosť konania a právo odporcu na prejednanie veci bez zbytočných prieťahov.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnuté uznesenie prvostupňového súdu ako vecne správne podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdil.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.